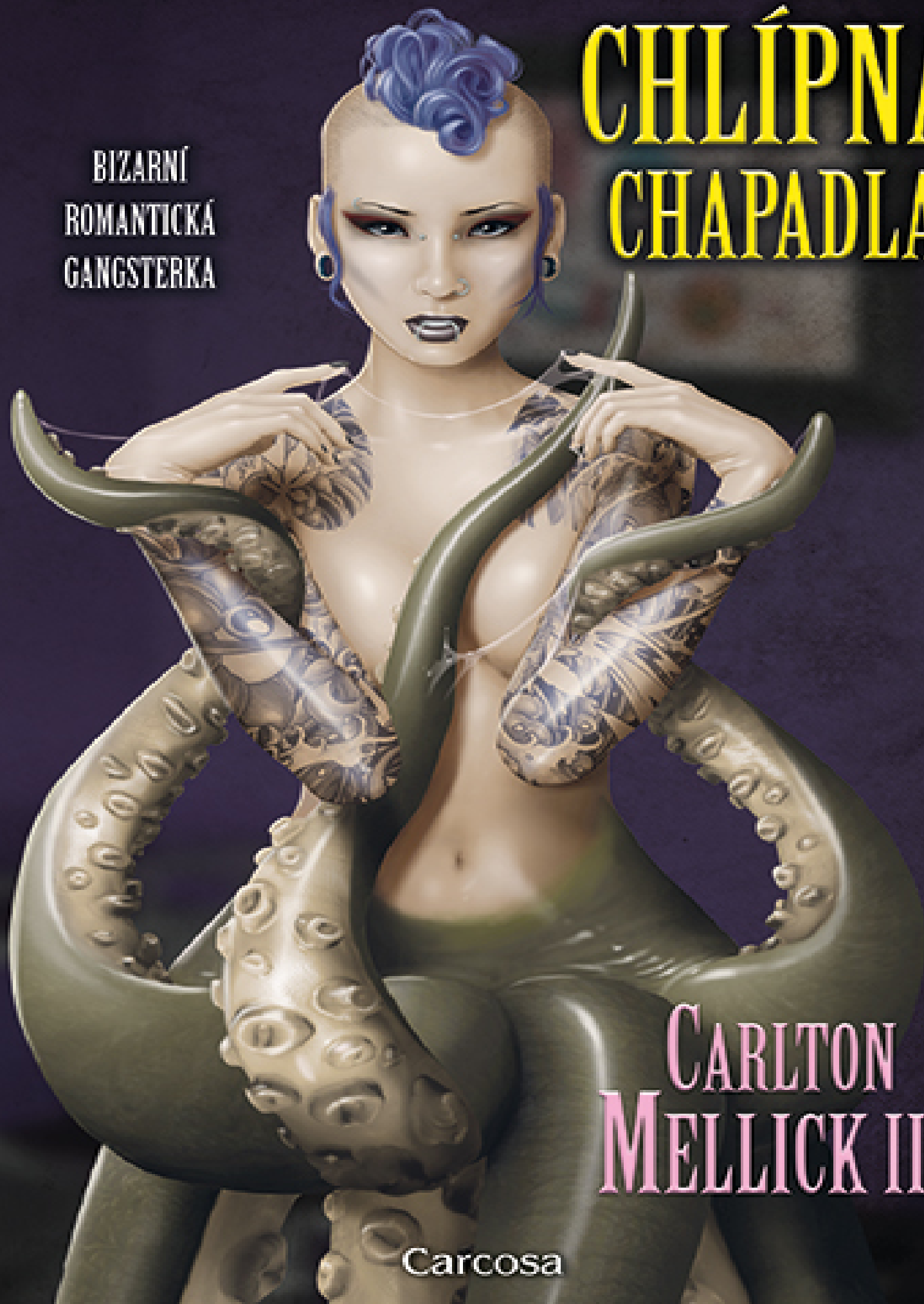

BIZARNÍ
ROMANTICKÁ
GANGSTERKA

CHLÍPNÁ CHAPADLA

CARLTON
MELICK III

Carcosa

CHLÍPNÁ CHAPADLA

CARLTON MELLICK III

Copyright © Carlton Mellick III, 2021
Published by arrangement with the author
Překlad (translation) © Milan Žáček, 2024
Obálka (jacket illustration) © Ed Mironiuk
Grafická úprava obálky (jacket layout design) © Carcosa
Czech edition © Carcosa – Tatiana Žáčková, 2024

ISBN 978-80-88662-09-9 (tištěná verze)
ISBN 978-80-88662-10-5 (epub)
ISBN 978-80-88662-11-2 (mobi)
ISBN 987-80-88662-12-9 (pdf)

Autorova poznámka

Ahoj. Jak to jde?

Dá se?

Doufám, že je u vás všechno v pořádku.

Myslím, že všechno v pořádku je i u mě, ale nejsem si doopravdy jistý.

Píšu vám z roku 2020, kdy jsme uprostřed pandemie Covidu-19. V době, kdy čtete tyhle řádky, už by mělo být po všem. Je po všem? Doufám, že ano. Nebo možná virus zmutoval do nového kmene a vyvolal sedmadvacátou vlnu. Ale ne, jsem přesvědčený, že to se nestalo. Jsem přesvědčený, že všechno je fajn. Optimisticky věřím, že až tahle knížka vyjde, všechno bude v pohodě nebo přinejmenším na cestě do jakés takés pohody.

Je to dlouhý rok. Většinou jsem jenom doma, čtu knížky, hraju videohry a snažím se s mírným až středním úspěchem příliš nepřibrat. Je to fajn. Jediné, co mi moc nejde, je psaní. Stačí jen malá dávka stresu, úzkosti nebo nejistoty a už se mi píše špatně, takže pokud jde o nějakou produkci, je to fakt problematický rok. Nejen že se cítím nejistý já, ale totálně mešuge labilní je i každý, koho znám, a já se emocemi lidí kolem sebe nechám velice snadno ovlivnit. Začal jsem psát asi pět různých knížek, nad nimiž jsem ale po pár kapitolách vždycky zlomil hůl, což je selhání, které mě za víc než patnáctiletou profesionální kariéru potkalo zatím jenom jednou. Doneslo se mi, že stejně je na tom hromada mých kamarádů spisovatelů a spisovatelek. Jeden by si myslel, že roční pauza od společenské interakce autorům umožní odvést spoustu práce, ale kdepak. Tímhle směrem se to nevyvinulo.

V každém případě jsem pochopil, že nejjednodušší způsob, jak vplout do psaní a *dokončit* započatý příběh, je vrhnout se na zábavný pulp. Něco, jako byly kdysi moje *Armadillo Fists*, *Warrior Wolf Women of the Wasteland* nebo *Clownfellas*. Upřímně jsem chtěl napsat něco, jako byli právě *Clownfellas* z roku 2015. Kdybych měl na příběhy z univerza *Clownfellas* práva (nemám je, a je to na dlouhé povídání), stříhl bych si jedno dvě pokračování. Místo toho jsem se rozhodl napsat tuhle knížku, která je *Clownfellas* podobná, jen s tím rozdílem, že nejde o mafiánskou historku odehrávající se ve světě, kde operuje zvláštní rasa klaunů, ale o mafiánskou historku odehrávající ve světě, kde vedle sebe existují různé druhy bájných a pohádkových bytostí. I když se to může zdát jako poměrně jednoduchá premisa, ještě jsem neviděl, že by ji někdo rozvinul, a to existují mraky směrů, kam bych se s tímhle univerzem mohl vydávat. Je dost velká šance, že tenhle svět budu chtít ještě někdy prozkoumat, pokud se čtenářům bude zamlouvat. Možná z něj budu chtít napsat třeba i šestidílný seriál, jak tomu bylo u *Clownfellas*. Uvidíme. Takže jestli se vám tahle knížka bude líbit, nezapomeňte mi dát vědět, co si myslíte, a já zvážím, jestli toho v budoucnu z Grub Townu nenapíšu víc.

Takže tady ji máte. Doufám, že vám poskytne tolik toho potřebného eskapismu, kolik ho poskytla mně.

Carlton Mellick III, 17/12/2020, 2:26

Kapitola první

Eliot si nepřeje, aby kdokoliv věděl, že je vílák. Nepřeje si, aby se to vědělo v části města, kde bydlí. Už jen to, že je vílák, z něj dělá snadný terč. V jeho čtvrti se vyskytuje tolik nebezpečných fenoménů, že v bezpečí tam není nikdo, ať je jakékoliv rasy, ale víly a víláci jsou obzvlášť zranitelní. Jsou malí a drobní; při plném vzrůstu nejsou i ti největší z nich vyšší než dvanáctiletá lidská dívka. A nikdy neoplývají velkou silou, ať v tělocvičně posilují jako o život. Jejich těla nedokážou nabýt větší množství svalové hmoty nebo tuku. Mají tenké, jakoby ptačí kosti, které se snadno lámou i pod tím nejjemnějším tlakem. Mají hebkou, choulostivou kůži, na níž se snadno tvoří modřiny třeba jen z toho, že do někoho zlehka vrazí na chodníku při cestě z práce.

Eliot ve svých dvaadvaceti letech měří sotva půldruhého metru, a to jen když má obuté vojenské boty s vysokou podrážkou a do maximální výšky natužené své přírodní růžové vlasy. Skví se na něm sedmnáct tetování a místo opasku nosí řetězy, má piercing ve rtech a v nosní přepážce a na zápěstích kožené náramky se cvoky, a to všechno proto, aby působil mužněji a hrozivěji. I přesto může doufat nanejvýš v to, že si ho někdo splete s některým z místních mladistvých grázlíků, kterým se většina obyvatel čtvrti raději vyhne. To ovšem Eliotovi stačí. Pokud mu lidé díky tomu nebudou věnovat pozornost, bude v o to větším bezpečí.

Má nádherná smaragdově zelená motýlí křídla posetá křiklavě růžovými a fialovými skvrnkami, která by velice rád v plné kráse stavěl na odív všude, kam se vrtne, jenže tím by si jen koledoval o průšvih. Kdyby ho tu někdo

napadl, vinu by mu připisovala i policie. Bylo by mu sděleno, že přece ví, jak to chodí, že s takhle vystavenými křídly, křídly tak barevnými, třpytivými a omračujícími, samozřejmě bude vždycky poutat pozornost, o kterou vůbec nestojí. Takže ať jde kamkoliv, musí si křídla schovávat pod těžkou černou mikinou s kapucí, musí si je zastrkávat do plandavých kapsáčů, jako by jejich krása byla něco, za co se má stydět.

Eliot se cítí mimořádně nepříjemně, když musí chodit s takhle pokrčenými a zmuchlanými křídly, ale ví, že je to mnohem lepší než ta druhá možnost. Jakožto vílák ho neustále obtěžuje každý, kdo mu zkříží cestu. Jakmile někdo spatří jeho křídla, jako by se v něm probudil lovecký instinkt. Každý hned zatouží po vílím těle. A je jedno, jakého je dotyčný pohlaví. Eliot neodolatelně přitahuje muže i ženy bez ohledu na jejich sexuální orientaci. Pronásledují ho všude, kam zamíří, v uličkách supermarketů, přes parkoviště, dokonce i do domu, kde bydlí, všichni se zoufale snaží upoutat jeho pozornost a žádají ho o telefonní číslo s nadějí, že na něj budou moct něco zkusit, všichni přímo hoří touhou dostat šanci mít sex se zástupcem vílí rasy.

Jelikož jsou víly a víláci všeobecně považováni za ta nejkrásnější stvoření ze všech pozemských plemen, je absolutně pochopitelné, že jsou k nim ostatní přitahováni a chtějí s nimi flirtovat a chodit víc než se všemi ostatními obyvateli města. Potíž ale spočívá v tom, že příslušníci vílí rasy mají pověst promiskuitních individuí, co jsou svolní mít sex všude, vždy a s každým. Stačí je požádat a hned souhlasí. To je ovšem naprostý mýtus, který přiživují stereotypy ve filmech a televizi. Představa sexuálně lehkomyšlných víl existuje už celou věčnost a drtivá většina ostatních má za to, že je nezpochybnitelně pravdivá. Pokud jste vílího původu a někdo vás požádá o sex, očekává se, že

takové žádosti vyhovíte. Pokud odmítnete, tazatel propadne zmatku a neklidu. Někdy se v něm probudí zlost nebo agresivita. Jde o přetrvávající problém, který má za následek, že většina zástupců vílí rasy má strach vycházet v noci z domu a na veřejnosti skrývá křídla.

Ale sexuální obtěžování nepředstavuje největší nebezpečí, kterému vily čelí, když se do ulic přece jen vydají. V posledních letech kvete obchod se sexuálními otrokyněmi a otroky a vily jsou jeho hlavními oběťmi. Stačí jedna úkladná schůzka a Eliot by mohl zjistit, že je na cestě do nějaké cizí země, kde bude nucen strávit zbytek života v sexuálním otroctví. Právě toho se všichni tvorové s vílí krví bojí jako čert kříže. A právě proto jsou někteří z nich, včetně Eliota, nuceni podnikat zoufalé kroky na ochranu před těmi, kdo jim chtějí ubližovat.

Ulice čtvrti červených luceren lemuje řada ptačích klecí, černých litinových ohrádek, které visí z různých sloupků, kandelábrů a převisů a jemně se houpají v páchnoucích poryvech větru od dálnice. V klecích jsou uzavřené mladé vily všemožných tvarů, velikostí a barev. Jedna vysoká a štíhlá víla s bílými, jakoby mřížemi křídly a dlouhými platinovými copánky komíhá zpoza mříží nohama a pozpěvuje si jako pták, který se snaží zapomenout na svůj úděl. Jiná víla, okatá, s modrými křídly a modrým skřítkovským účesem, má bradu položenou v dlani a v panenkovské tváři jí vytrvale pohrává přízračně falešný úsměv. Víla se splývavými růžovými vlasy a duhově zbarvenými křídly se stočila do klubíčka a něco si tiše šeptá, přičemž si mne stehna ve snaze zahřát si v mučivém desetistupňovém chladu pouhými bikinami kryté tělo.

Klece jsou dost velké jen na to, aby se do nich vešly, ale ani

zdaleka nenabízejí prostor pro větší pohyb; víly se v nich tísní, nemůžou si stoupnout, lehnout, nedá se v nich spát. Mnohé mají přistřižená a roztřepená křídla, takže ani nemůžou odletět, když se otevrou dvířka. Ty, jež mají křídla ještě v pořádku, zdobí okázalé stahovací obojky s vodítky, ideální pomůcky pro zákazníky, kteří si rádi víly odvádějí do postele v hotelovém pokoji, jako by byli dítě s balonkem.

Zotročené víly tam celé dny jen sedí a z klecí se dostanou pouze, když se mají věnovat klientům. Vypadají jako rozbité panenky. Rozkošné a křehké, ale uvnitř duté. Jejich duše z tohoto světa už dávno odletěly. Většina z nich je závislá na modrém heroinu a zajímá je už jen to, kdy se budou moct opět rozpustit v tom euforickém azurovém rauši. Jiné dávno přišly o rozum a už si ani neuvědomují, kde jsou.

Zatímco si to Eliot sviští po ulici na skateboardu, špičaté uši a jakoby hmyzí tykadla skryté pod kapucí, se spoustou víl v klecích navazuje oční kontakt. Z jeho vůně a zvláštního třpytu v očích poznají, že je jedním z nich, ale ani slovem to nedají najevo. Nechtějí, aby se i on stal terčem jejich věznilů, aby byl přinucen sdílet jejich trudný osud. Zároveň ho ani neprosí o pomoc. Jako někdo, kdo se do jejich pocitů umí vcítit líp než kdokoliv jiný ve městě, by Eliot mohl být dokonalým zachráncem. Ale na jejich vlastním blahu už jim dávno nezáleží. I kdyby je dokázal z klece vypustit, stejně by už nevěděly, jak se životem naložit.

Eliot se po téhle trase do tetovacího studia nevydává rád, ale někdy má pocit, že ji prostě musí absolvovat, aby si uvědomil a docenil svobodu, které si může dosud užívat. Navzdory své hnusné, zpustlé garsonce, navzdory ubíjejícím zaměstnáním a toxickým, surovým vztahům je pořád svobodný. Alespoň nedřepí v kleci a nejde z ruky do

ruky jako zboží, jehož účelem je naplnit kapsy padouchů a zločinců. Alespoň ještě nemá přistřižnutá křídla. Alespoň je pořád krásný, byť se jeho krása může zaskvět, pouze když je v bezpečí za zavřenými dveřmi.

Ve vykřičené čtvrti nejsou na prodej pouze víly. Lze tu najít prostitutky všech typů a ras. Lemují ulice, vždycky několik žen na jeden blok, kouří cigarety s černou trávou a čekají na dalšího kunčofta. Elfky na všechny přezíravě hledí hlubokýma stříbrnýma očima, stříbrné vlasy načesané do uniformní dokonalosti, přičemž jim zpod síťovaných punčoch žhnou modrá tetování. Harpyjky hřadují na zábradlích balkonů s načechraným sytě rudým peřím, vrkají a skřehotají a na ty, kdo ignorují jejich provokativní výzvy, vypouštějí bílý ptačí trus. Do pasu nahé kentaurky se sedlem na hřbetě s klapotem přecházejí po chodníku a účtují si padesát dolarů za chlípnu projížďku.

Třebaže prostituce není v tomhle okrese legální, policie se ji v téhle čtvrti nesnaží nijak potírat. Jde o území sylfů. Jediní zdejší policisté jsou stejně zkorumpovaní jako gangsteři, kteří tu vládnou. Do téhle části města by se dobrovolně nevydal žádný příslušník vilí rasy, pokud má alespoň špetku zdravého rozumu, ale Eliot si jednoduše nemůže pomoci. Za návštěvu tetovacího salonu, který se v těchhle končinách nachází, je ochotný riskovat i vlastní život. I kdyby tu byla válečná zóna, i kdyby tu hořelo nebo tu propukla smrtící epidemie, Eliot by sem přesto zavítal.

Je přímo posedlý tetováním. Je to jediná věc v jeho životě, která v něm vyvolává opravdový pocit štěstí. Má tři práce a veškeré peníze šetří, jen aby si mohl dovolit další tetování. Do salonu chodí nejméně jednou týdně a za dnů, kdy se tetovat nenechává, civí do zrcadla, obdivuje skvostné dílo

na svém těle a unáší se představami, jaké další obrazy budou zdobit prázdné plochy jeho kůže.

Ale nechce, aby ho tetoval jen tak ledaskdo. Jedinou tatérkou, které dovolí vnášet barvu do jeho kůže, je Oona. Oona je fenomenální umělkyně, ta nejlepší, jakou kdy potkal. Oona umí vytvářet obrazy na kůži způsobem, jenž překonává běžnou zručnost nebo nadání. Její tetování jsou na těle jakoby živá, jako by je do kůže vpravovala spolu s částí své duše. Nemá ovšem nijak početnou klientelu. Možná proto, že je žena tvořící v oboru, jemuž dominují muži, nebo možná proto, že má salon ve velice nebezpečné čtvrti. Skutečnému průlomu pravděpodobně brání i to, že je chobotnice, která u každé zakázky trvá na používání inkoustu vyprodukovaného jejím vlastním tělem. Vedle hluboko zakořeněného rasismu vůči mořským tvorům představa, že jim bude pod kůži natrvalo zapuštěna tekutina z těla chapadlatky, silně znepokojuje a odrazuje i ty nejosvícenější bytosti.

Eliot dorazí do cíle, dupne na hranu skateboardu, aby vylétl do vzduchu, zachytí ho a vsune si ho do podpaží. Stojí u vchodu do nechvalně proslulého striptýzového klubu Hadí doupě, známého svými plazími tanečnicemi a zákaznicemi rekrutujícími se z příslušníků místní galérky. Ačkoliv se většina lidí tomuhle místu vyhýbá, ve skutečnosti má v celé čtvrti nejbliž k tomu, co by se dalo nazvat bezpečným přístavem. Jde o místo, kde i Eliot může polevit v ostražitosti a trochu se uvolnit. Jediné místo, kde smí být sám sebou.

Kývne na něj jeden z vyhazovačů, závratně osvalený ještěří muž, a mávne, že může dovnitř. V podniku se mezi sebou v oblacích červeného dýmu přidušeně smějí davy

pochybných byznysmenů v oblecích z krokodýlí kůže. U striptýzových tyčí se svíjejí hadí těla lamijských tanečnic, které přitom před muži lemujícími pódium komíhají dlouhými rozeklanými jazyky. Dračí servírka chrlí oheň, aby zapálila rundu silných panáků, které poté přinese ke stolu plnému hlučných ogrů. Už takhle v podvečer klub srší aktivitou.

Eliot si stáhne kapuci a roztáhne křídla. Ta se mu vytřepotají z trička s nápisem *Scum Punks*, které šikovně postrádá látku na zádech, a zablýští se v neonových světlech. Jakmile je rozprostře, ucítí, jak se na ně upřou oči všech přítomných, zhypnotizovaných jejich majestátní nádherou. Už odmala má Eliot ta nejkrásnější křídla ze všech příslušníků vílího rodu, které kdy poznal. Jeho rodiče měli vždycky za to, že s tak úžasnými křídly by se měl stát slavným modelem. Víly a víláci jsou, ještě víc než elfové, v módní branži vždycky velmi žádaní. Kdyby se touhle životní cestou vydal, možná by nakonec dosáhl opravdového úspěchu.

Eliot propne křídla. Bolí ho z celodenního mačkání pod mikinou a teď mu dělá dobře, že je může vysvobodit a volně vyvěsit. Několikrát jimi zatřepotá, aby na nich vyhladil přehyby, a následně je vrátí do původního tvaru. Ve tvářích hostů striptýzového klubu za jeho zády se objeví úchylné úsměvy, když do nich Eliotova úchvatná křídla pošlou několik poryvů vzduchu. Cítí, jak ho svlékají pohledem, jak k němu chtějí natáhnout ruce a sevřít jeho motýlí partie, jak si je chtějí otírat o svá chlupatá zpocená těla. Ale nevěnuje jim pozornost a pokračuje v chůzi.

Poněvadž má na sobě tričko bez rukávů, může stavět na odívání i tetování na pažích. Pro něj jsou jeho tetování nádhernější než křídla. Jsou to černé a šedé rybí obrazce, vše Oonina vlastní, originální tvorba. Jen co tyhle ilustrace spatří zákazníci, začnou si držet odstup. Všichni, kdo sem

chodí pravidelně, Oonino dílo bezpečně poznají. A rozhodně nechtějí píchat s nikým, koho tetovala. Případá jim, jako by takový tvor byl označený coby její majetek, a kdyby si s ním zahrávali, zároveň by si zahrávali i s ní. A zahrávat si s Oonou opravdu nikdo nechce. Lidem nahání ďábelský strach. Chapadlatka s patnácticentimetrovými drápy a bezmála třímetrovými chapadly není typ bytosti, kterou byste chtěli mít za protivníka. Podobně jako na většinu hlubokomořských tvorů i na Oonu hledí spíš jako na démonku než na civilizovanou bytost. Je divoká a chladnokrevná. Jediným pohledem těch svých černých hrozivých očí umí vyvolat pocit méněcennosti a bezradnosti i u těch největších a nejdrsnějších surovců.

S Ooniným tetováním ale není obeznámený v klubu každý. Ti, kdo ho nenavštěvují pravidelně nebo nechápou, kdo je kdo v oboru zkrášlování kůže, v Eliotovi vidí jen dalšího tetovaného striptéra. S jeho velkými barevnými křídly a tou spoustou obnažené kůže ho považují za oprávněnou kořist. V Hadím doupěti Eliota obtěžují pouze tihle. Vyhazovači ho naštěstí v podniku chrání stejně oddaně, jako by ochraňovali některou z tanečnic.

Eliot naváže oční kontakt s někým na druhém konci místnosti. Jde o mladého elfa v drahém bílém obleku a s tyrkysovými vlasy, načesanými do pitomě vyhlížející patky, která se v poslední době těší mezi elfy velké oblibě. Mladík se na Eliota usměje a mrkne, letmo mu ukáže paklík bankovek. Eliot tohoto elfa v klubu nikdy neviděl. Je to jednoznačně nový zákazník a působí mimořádně protivně. Sedí u stolu se dvěma svými debilními elfími kamarády se stejně pitomými patkami, přičemž jeden má bronzové vlasy a druhý stříbřité. Popíjejí růžové koktejly, kouří do ruda rozžhavené cigarety a chovají se, jako by jim celý podnik patřil. Na klíně jim sedí lamijské tanečnice ve

zlatých kroužkových bikinách, hadím tělem se jim ovíjejí kolem těla a tváří se, jako by si přály být kdekoliv jinde než v jejich společnosti. Mladá chřestýška s hnědě a šedě pruhovanými šupinami, která skončila ve Stříbrovlasově klíně, zběsile chřestí ocasem, jako by instinktivně cítila nebezpečí, ačkoliv má v těle dostatek jedu na to, aby ho na místě zabila, kdyby se ho rozhodla uštknout třeba do krku.

Elfové jsou ze všech ras ve městě ti nejhorší. Zvláště ti mužského pohlaví. Jsou to ti nejnamyšlenější a nejsamolibější šmejdi, jaké Eliot kdy poznal. Myslí si o sobě bůhvíco, jako by byli nejbohatší, nejchytřejší a nejpritažlivější ze všech ras žijících ve městě. Myslí si, že jim všechno a všichni patří. Eliot je nedokáže vystát. Jsou ještě horší než lidé. Eliota, jakožto víláka, trýzní častěji než příslušníci všech ostatních ras dohromady.

Modrovlas se pokusí upoutat Eliotovu pozornost, máváním se ho snaží přimět, aby za ním přišel. Vystrnadí z klína korálovku, aby Eliotovi udělal místo, a poplácá si stehna, jako by chtěl, aby se mu tam uvelebil místo lamie. Když však Eliot stočí pohled jinam a odvrátí se, elf vyskočí na nohy a hned k němu zamíří.

Eliot se chce nepříjemné konfrontaci vyhnout, a proto zamává křídly a vznese se do vzduchu. Vytřepotá se nad všechny přítomné, ačkoliv když jako motýl poletuje mezi pódiovými reflektory, přitahuje ještě větší zájem. Nakonec odletí na opačný konec sálu, kde zastaví nad barovou židlí mezi dvěma lamiemi, které ovane několika poryvy vzduchu, než se mezi ně zvolna spustí.

Když dívky víláka mezi sebou spatří, propadnou vzrušení. Jsou to dvojčata s tělem užovky pletené, která Eliot při návštěvách Oonina tetovacího studia často potkává. Usmívají se na něj tak široce, že jim jsou vidět dlouhé bílé tesáky, a radostí před ním kmitají hadím jazykem.

„Ach, ahoj, Eliote!“ zvolají jednohlasně.

Pokaždé když Eliot přijde do Hadího doupěte, Tiki a Taka se k němu chovají opravdu přívětivě. Vždycky se v jejich přítomnosti cítí šťastný a vítaný. Přistupují k němu jako k roztomilému mladšímu bratříčkovi.

„Jak ses měl, náš vilí kamaráde?“ zeptá se Tiki a sevře mu rameno.

„A jak máš dneska nádherná křídla!“ žasne Taka a zakomíhá jazykem nad jeho třpytivými smaragdovými křídly.

„Děkuju...“ odpoví Eliot a zlehka zčervená.

Taka mu laská pravé křídlo, obdivuje jeho krásu, až mu z toho běhá mráz po zádech. Eliotovi za normálních okolností není po chuti, když mu lidé na křídla sahají, ale s dvojčaty-pletenkami je to jiné. Jsou opravdu milá a nijak ho neohrožují, ví, že si tak jen hrají. Mimoto se mu taková pozornost zamlouvá. Tiki a Taka patří k těm nejrozkošnějším lamiím v klubu a neustále z nich sálá nadšení a pozitivní energie. Všichni je prostě milují. Patří také k nejlepším tanečnicím. Na pódiu vystupují společně, vzájemně se zaplétají do sexy uzlů, z nichž hosté přímo šílí.

„Dovol mi, abych ti koupila něco k pití,“ řekne Taka. „Květinový nektar s vodkou, může být?“

„Jasně...“ odpoví Eliot.

Všichni si myslí, že viláci a víly vždycky pijí květinový nektar. Jde o jeden z mnoha stereotypů, které prohlubují filmy a televize, ale Eliot to Tiki a Tace nijak nevyčítá. V souvislosti s těmito záležitostmi jsou nezkušené a ve skutečnosti to nemyslí nijak zle. On sám by dal sice přednost whisky s ledem a mátou, ale vzhledem k tomu, že ho zvou, proti květinovému nektaru nic nenamítá. Květinový nektar s vodkou ostatně chutná každému, ne?

„Díky, Tako,“ usměje se na lamii.

Když se pití dočkají, Eliot si přihne a alkohol mu svou silou vzpřímí na čele tykadla. V Hadím doupěti se podávají

ty nejsilnější panáky v celé čtvrti. Eliotovi při jeho tělesné konstituci stačí k opití málo. Upíjí proto pomalu, jen tak, aby měl mírnou špičku, pak sklenku na chvíli odsune stranou.

„Je skvělé tě zase vidět!“ rozplývá se Tiki, i když ho viděly před několika málo dny. „Ani nevíš, jak se nám po tobě stýskalo!“

„I já vás moc rád vidím,“ opáčí Eliot.

V obličejí se mu rozlévá široký úsměv. Dvojčata mu dokážou zvednout náladu, aniž by se musela nějak zvlášť snažit. V téhle době kolem sebe nemá příliš mnoho osob, které by ho tak rády viděly, zvláště pak osob, které se s ním nesnaží mít sex.

„Takže se jdeš zase nechat potetovat?“ zeptá se Taka. „Co to bude tentokrát?“

Eliot pokrčí rameny. „Ani nevím. Dávám Ooně volnou ruku. Ale teď bude dělat na něčem novém v podbřišku.“

Zvedne si tričko a ukáže plochu neposkvřené kůže pod pupkem.

Tiki se usměje a prohlásí: „To bude šíleně rajcovní.“ Šupinatými prsty pohladí kůži, kterou staví na odiv, až Eliot v rozpacích silně stiskne stehna. „Nemůžu se dočkat, až uvidím výsledek.“

Tiki pak kolem Eliotovy stoličky obtočí ocas, pokusí se ho přitáhnout o něco blíž, a když se zadívá na jeho tetování, pošimrá ho jazykem na krku. Vždycky když jsou v práci, mají Tiki a Taka koketní náladu. Nejen proto, že je vílák, což je samozřejmě přitahuje, ale proto, že se to od nich v jejich branži očekává. Téměř to vypadá, jako by si na Eliotovi zkoušely, čeho se od nich dočká skutečný zákazník.

„Taka se tuhle nechala taky potetovat,“ oznámí Tiki. „A je to něco úžasného! Uvidíš, že se ti to bude líbit!“

Eliot k Tace vzhledne. Ta se k němu nakloní. Sytě červené vlasy a červené líčení jí ladí s hadími šupinami na rukou

a spodní hadí částí těla.

„Jo, jen se na to koukni!“ Taka rozvine ocas a položí ho Eliotovi do klína. Potom ukáže na jednu konkrétní plochu svých červených šupin. „Je to přímo tady.“ Ale Eliot žádnou stopu po tetování nevidí.

Taka se nad Eliotovým zmateným výrazem rozesměje.

„Je to *tajné* tetování,“ řekne a pohladí šupiny proti směru jejich růstu, čímž je nadzvedne a odhalí obrázek našťvané lamie se vztyčeným prostředníčkem. „Tatér tu kěrku vyrobil na spodní straně šupin, takže je vidět, jenom když je takhle zvedneš.“

Eliotovi se rozzáří oči. To tetování je úžasné. Jeho samého nikdy nenapadlo, že by se nechal tetovat tímhle způsobem. Když se podívá zblízka, pod obrázkem uvidí slova *tohle kurva ne!* Ví, jak lamie nesnášejí, když je zákazníci hledí „proti srsti“. Nesnášejí pocit, že se jim šupiny zvedají nepřirozeným směrem. Tohle tetování je zamýšlené jako pomsta všem klientům, kteří jí omylem nepříjemně hrábnou pod šupiny. Může jim takhle sdělit, aby toho nechali, aniž by si to rozházela u šéfky.

„Moc se mi to líbí,“ řekne Eliot. „To seš celá ty.“

Taka si šupiny zase uhladí a tetování ukryje. „Díky, můj vilí kamaráde! Já věděla, že to oceníš.“

„Ale tak dobré jako tvoje tetování to není,“ ozve se Tiki a pohladí ho po potetované ruce. „Tvoje kěrky jsou úplně nejlepší!“

Taka si pohladí šupinatý ocas. „Kéž bych měla dost peněz, abych si od Oony taky nechala něco vyrobit. Účtuje si za to ale nehorázné ceny. Jak si to můžeš vůbec dovolit?“

Eliot pokrčí rameny. „Šetřím, co můžu, ale myslím, že to za to stojí. Oona je hlavní důvod, proč se nechávám tetovat.“

„Všechno, co máš na sobě, dělala ona?“ zeptá se Tiki.

Eliot přikývne. „Úplně všechno. To ona mě k tomuhle

všemu přivedla. Neumím si představit, že by se mnou pracoval někdo jiný.“

„To je ale super!“ zvolá Taka. „Strašně ti závidím.“

„A je pravda, že seš do Oony zamilovaný?“ zeptá se pro změnu Tiki s potutelným úsměvem.

Eliot nasadí překvapený výraz. „O čem to mluvíš? Kdo to říkal?“

Dvojčata se rozesmějí.

Tiki řekne: „Šušká se, že ses do Oony zabouchl, a proto se od ní necháváš tak často tetovat. Jako posedlý sem chodíš už celé měsíce, jenom aby si tě vzala na paškál. Některé holky si myslí, že je to jen proto, že se ti líbí.“

Eliot se nedokáže přestat červenat. Je pravda, že se do Oony vyloženě zbláznil. První tetování si nechal udělat proto, že ji uviděl na jednom tatérském conu, kam ho dovedl jeho spolubydlicí. Ona i její dílo mu zamotaly hlavu natolik, že ji musel lépe poznat. První schůzku si s ní domluvil pouze proto, že se chtěl dostat do její blízkosti. Chtěl najít způsob, jak z ní vymámit telefonní číslo a někam ji pozvat. Ale nikdy k tomu nesebral dost odvahy. Jen se nechal potetovat a přitom na ni sotva promluvil. Potom si dohodl schůzku, aby získal druhé tetování. Potom třetí. A než se nadál, je posetý spoustou jejích uměleckých dílek.

„Ne, takhle ji rád nemám,“ hájí se a přestane se Tiki dívat do očí. Místo toho zaboří zrak do svého pití. „Prostě miluju její tvorbu...“

Ale dvojčata mu na to nehodlají skočit.

„Takže je to pravda, vid?“ naléhá Tiki. „Ty Oonu miluješ!“

Eliot zvedne obě ruce. „To jsem neřekl...“

Taka ho obejmě a pronese: „Ty seš tak roztomiloučký! Seš jako ztracené štěňátko!“

Tiki ho obejmě z druhé strany. „Ale neboj, tvoje tajemství je u nás v naprostém bezpečí!“

Potom se dívky přes jeho ramena rozhihňají. Předstírají, že mezi nimi není, a říkají si: „Netvořili by ten nejrozkošnější pár pod sluncem?“

„Že váháš!“ zvolá Taka. „Víláka s chapadlatkou jsem teda ještě neviděla.“

„Ááách... to by bylo tak nádherné!“

„Představ si, jak by vypadaly jejich děti!“

„Vílí křídla a k tomu chobotnicová chapadylka! To by bylo roztomilé!“

„To by byla bomba! Tohle se musí stát!“

„Eliote! Musíš ji pozvat na rande! A udělej to hned dneska večer!“

„Jo, Eliote! Jste jeden pro druhého jako stvoření!“

Eliot vrtí hlavou. „Nikam ji zvat nemůžu. Až tak mě ráda nemá.“

„To néééé!“ hlaholí dvojčata unisono. Potom jedna i druhá Eliotovi položí hlavu na rameno.

„Šíleně se stydí!“ řekne Taka.

„Ach, Eliote, ty seš tak miloučkový!“ rozplývá se Tiki a hladí ho po stehnech.

„Ale jo, možná by vám to v páru nefungovalo.“

„No jo no, Oona by pro takového cukrouška, jako jsi ty, možná byla příliš velká a děsivá. Spořádala by tě zaživa.“

Obě hadí dívky ho silně obejmou a políbí na tvář.

„Ale to nic, Eliote,“ řekne Tiki. „My tě pořád milujeme, i když Oona ne.“

„Pak ti gratis zatančíme na klíně, abys přišel na jiné myšlenky, jestli teda budeš chtít.“ Potom se při pohledu na sebe znovu zahihňají a pro všechny tři objednájí další rundu.

Dvojčata Eliotovi nabízejí bezplatný tanec na klíně při každé příležitosti, ale on jejich nabídky dosud nikdy nevyužil. Jako by jim vůbec nedocházelo, že kdyby od tak blízkých kamarádek obdržel podobný dar, cítil by se

trapně. Vnímá to jako hezké gesto, ale víly a víláci se vždycky až příliš snadno vzruší. Kdyby ho rozpálily do té míry, že by se v něm uvolnily vílí feromony, z dovádění by se stoprocentně vyvinula sexuální eskapáda, která by navždycky proměnila jejich vztah. Eliotovi se něco takového stalo už bezpočtukrát a výsledek byl pokaždé tristní. S tolika špatnými vztahy na kontě dobře ví, že přátelství jsou mnohem cennější než sexuální zážitky, a byl by nejradši, kdyby všechno zůstalo při starém.

Téma teď změní tím, že Tace poděkuje za objednání druhé sklenky, ačkoliv nemá v plánu dopíjet ani tu první.

Eliot ucítí, jak mu někdo klepe na rameno. Otočí se a uvidí, že si ho upřeně a s opileckým výrazem a přihlouplým úsměvem ve tváři prohlíží ten elf s tyrkysovými vlasy. Eliot při pohledu na něj zasténá.

„Hele, vilejší... Máš super rajcovní křídla...“ Když se ještě víc předkloní, málem na Eliota vylije obsah svojí sklenky.

„Jo, to já vím,“ opáčí Eliot ve snaze ho co nejjednodušeji odbýt.

Podobné typy obvykle podráždí, když s jejich komplimenty vysloví souhlas, místo aby jim poděkoval. Často si pak připadají odzbrojení, netuší, jak mají navázat. Takže zpravidla ucedí jen *no, tak rajcovní zase nejseš* a odkráčí. Ale tenhle chlapík Eliotovu odpověď buď nepochytil, nebo ji záměrně ignoruje.

„Můžu si s tebou trsnout?“ zeptá se. „Moc rád bych cítil, jak se mi ve tváři třepotají tvoje křídla.“ Přejede prstem po Eliotových obnažených zádech.

Eliot křídla odtáhne a šlehne po něm znechuceným pohledem. „Já tady nedělám.“

„No a?“ podiví se elf. „Mám prachy. Zaplatím dvakrát víc.“